

Strejker, der ikke er varslede, som de skulde være, og som bliver fremstillet som af det onde i en Tid som denne. Jeg vil dog bemærke, at i disse Dage forhandles der baade fra Arbejdsgivernes Hovedorganisation og fra Arbejderes Side om Dyrtdstillæg over hele Linien i de forskellige Fag; der indkaldes til Møder, og det lykkes Dag efter Dag at opnaa Overenskomsternes Forlængelse. Det er nemlig saaledes, at i en nær Fremtid udløber en Mængde af de indgaaede Overenskomster mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne. Under disse prekære Forhold er der ikke Anledning til at komme ind paa lange Forhandlinger, der kan føre til Uoverensstemmelse paa forskellige Maader. Man finder, at det gælder om fra begge Parter at komme hinanden i Møde, man erkender, at det er vanskelige Tider for Arbejderne, og derfor vil Arbejdsgiverne strække sig saa langt som muligt med Hensyn til Dyrtdforanstaltninger. Naar det imidlertid nu ser ud til, at enkelte Organisationer, jeg maa dog tilføje: mindre Organisationer, skaber nogen Ufred, er det ikke med Hovedorganisationernes Billigelse. Det er ogsaa som Regel Organisationer, der staar udenfor de to Hovedorganisationer, hvis Overenskomster nu er udløbet, og der er ogsaa nogle, hvis Overenskomster er løbende, der har dekretet Strejke. Det ser ikke godt ud, og jeg kan derfor forstaa det ærede Medlems Udtalelser. Jeg tror dog imidlertid at kunne berolige ham med, at der ligesom er en Stemning for at brede et mere forsonende Skær over Forhandlingerne, saa det lykkes nok at komme til Ende paa en fordragelig Maade. I hvert Fald skal dette Lovforslag ikke bidrage til flere Stridigheder, thi de, der gør sig selv arbejdsløse ved ikke at modtage det Arbejde, der tilbydes dem, kan jo ikke falde ind under denne Lov. Jeg haaber ligesom det ærede Medlem, at det skal lykkes ved godt Samarbejde mellem de to Hovedorganisationer at skabe saa liden Arbejdsløshed som muligt under de nuværende Forhold. Men der er det at bemærke, at det manglende Raamateriale i mange Fag — jeg nævner Tekstil-, Cement-, Margarinefabrikationen og flere andre, ikke at tale om de ekstraordinære Forhold ved Spiritus- og Ælfabrikationen — er Grunden til, at vi kan imødesee en stor Arbejdsløshed i enkelte Fag.

Dalsgaard: Den ærede sidste Taler (Stilling) har faaet det ud af mine Udtalelser, at jeg nærede nogen Tvivl om, at Arbejdsgivere og Arbejdere rigtig forstod Situa-

tionens Alvor og som Følge deraf vilde gøre deres bedst mulige for at undgaa at faa Arbejdsløsheden forøget ad kunstig Vej, som det kan kaldes. Det er en Misforstaaelse af det ærede Medlem. Jeg tvivler ikke om, at de nævnte Parter vil forstaa Situationens Alvor og tage Konsekvensen deraf, og jeg udtalte ogsaa, at jeg nærede den Overbevisning, at man fra begge Sider — det er jo begge Sider, det her gælder om — vil vise den fornødne Forstaaelse og Forsonlighed. Jeg udtalte, at jeg nærede det bedste Haab om, at man baade fra Arbejdsgivernes og Arbejdernes Side vilde have baade Evne og Villie til at undgaa at forøge Arbejdsløsheden ad kunstig Vej, Tiden er ikke til saadanne Stridigheder. Tiden er ikke til paa den Maade at forøge Arbejdsløsheden. Jeg tror, at en saadan Udtalelse var ret berettiget og paa sin Plads ved denne Lejlighed, ogsaa efter den Erfaring, der er høstet tidligere. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem i nogen Maade har kunnet tage mig den Udtalelse lidt ilde op — jeg forstod ham nemlig saaledes, at han fandt Anledning til at kritisere mine Udtalelser.

Godskesen: Jeg kan ikke være enig med det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) i, at Bestemmelsen i § 9, 1ste Stykke, sidste Punktum om København og Frederiksberg er klar nok. Det ærede Medlem har Ret i, at København og Frederiksberg saavel med Hensyn til Arbejdsløshedskasserne som ogsaa paa andre Omraader arbejder Haand i Haand, men det er jo ikke det, der her er Tale om. Her er Tale om, at Staten paabyder Kommunerne at refundere sig en vis Part af Udgifterne, og med Hensyn hertil kan det virkelig ikke nytte at blive staaende ved at sige, at København og Frederiksberg er at anse for en Kommune. Det maa nødvendigvis paa den ene eller den anden Maade klares, hvor meget Staten vil have af København, og hvor meget den vil have af Frederiksberg.

Stilling: Jeg har hverken misforstaaet de Udtalelser, som det ærede Medlem (Dalsgaard) fremsatte, eller taget ham dem ilde op, men det forekommer mig, at der i hans Udtalelse var ligesom en Understrøm af Tvivl om, hvorvidt vi vilde gøre alt, eller en Opfordring til at gøre alt, hvad vi kunde for at skaffe Arbejdsro. Den gode Tro, som det ærede Medlem havde til os, vil jeg gerne bestyrke ham i; der er fra Hovedorganisationernes Side gjort alt, hvad det hidtil har været muligt at gøre.